

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— "Αν ήμουν μόνον άνδρας, θα σου έλεγα: «Άφησε τούς αδυνάτους μόνο να έκδικούνται... Η συγγνώμη είνε ή πιό τρομερή έκδίκησι. Άλλά είμαι και ίερεύς. Εάν ήμουν μόνο ίερεύς, θα σου έβγαλε: «Μήν αναλαμβάνεις έργο του Θεού, ό όποιος μόνος έχει τό δικαίωμα να τιμωρή. Άλλά είμαι κάτι παραπάνω από ίερεύς. Είμαι σύζυγος και πατέρας.

Και με μιά εφάνταστη μεγαλοπρέπεια, έξακολούθησε.

— Έγώ μόνος έχω δικαίωμα να κρίνω εδώ. Γιατι είσαι ό σύζυγος της Λουίζας ντέ Λεσπάρ. Η Λουίζα ντέ Λεσπάρ άγάπησε και πέθανε αγαπώντας με. Κι' εγώ, από τό βάθος του μοναστηριού που θρισκομουν, την αγαπούσα και ζωντανή και πεθαιμένη. Άλλά λοιπον εδώ ό σύζυγος της Λουίζας ντέ Λεσπάρ. Ποιός ε' άμφισβητήση τά δικαιώματά του; Μήπως εσύ, κόρη μου;

Τά τελευταία αυτά λόγια ό επίσκοπος Ρισελιέ τά ειπε μ' ένα ύπεροχο τόνος.

Τόν τίτλο του συζύγου, τον όποίο διεκδικούσε, τόν τίτλο του πατέρα, τόν όποίο έδινε στο παιδί του Έρρίκου Δ', τούς φώναζε με τέτοιον τόνο λατρείας, ώστε ή νέα κόρη έγειρε τό κεφάλι της, άφησε τά πέση από τά χέρια της τό σπαθί της έκδικήσεως και με πάθος όμοιο με του επίσκόπου φώναξε:

— Πατέρα μου.

— "Α! έκανε ό Λουδοβίκος Ρισελιέ. Βλέπεις ότι έχω δικαιώματα εδώ κι' ότι τά αναγνωρίζεις;

Η Άνναίς ρίχτηκε τότε στην άγκαλιά του και επί μερικά λεπτά δέν άκουγόταν τίποτε άλλο από τούς λυγμούς της, τούς όποιους προσπαθούσε να καταπνίξη.

— Πατέρα μου! ειπε τέλος. Τά ξεχνάω όλα. Τί με διατάσσεις να κάνω;

— Εκείνο που θα σε διέτασσε και ή μητέρα σου αν ήταν εδώ. Ορκίσου μου ότι θα ξεχάσης τό μίσος σου και την έκδίκησί σου έναντίον εκείνου που έκανε δυστυχισμένους εμένα κι' έμένα. Ορκίσου μου αυτό, αγαπημένη μου κόρη...

— Τό όρκίζομαι, άπάντησε με φωνή έπίσημη ή Άνναίς. Ορκίζομαι ότι θα παραιτηθώ της έναντίον του καρδινάλιου Ρισελιέ έκδικήσεώς μου, ή όποία ήταν ό σκοπός της ζωής μου.

Και άποσύρθηκε στην πιό σκοτεινή γωνιά της αίθουσής για να μη βλέπη πειά ό Λουδοβίκος Ρισελιέ ότι τά μάτια της πετούσαν ακόμα άστραπές μίσους.

Τότε ό καρδινάλιος, ό όποιος είχε παρακολουθήσει όλην αυτή την σκηνή μ' ένα περιφρονητικό χαμόγελο, έκανε ένα βήμα μπροστά και ειπε με φωνή ψυχρή.

— Κύριε άδελφέ μου, ό,τι έπέτυχες ως τώρα είνε πράγμα ελάχιστο, αν και άποτελή μιά λαμπρή νίκη, για την όποία σε συγχαίρω. Όλα όμως αυτά είνε μιά κωμωδία παιγμένη πολύ καλά. Η δεσποινίς ντέ Λεσπάρ ώρκίστηκε ότι δέν θα μου έπιτεθη πειά διά τών όπλων... Άλλά ξέρω καλά ότι είνε ώπλισμένη με άλλον τρόπο... Έχει μέσα σ' ένα μικρό κι-

ώτιο, τό όποίο πήρε από τό Άνζέρ, ένα όπλο πιό τρομερό από τό ξίφος αυτό που την τελευταία στιγμή έτρεμε στα χέρια της.

Η Άνναίς άνασήκωσε τό κεφάλι της με ύφος άπέραντης περιφρονησεως. Ο Μπλουί γύρισε άλλοι τό πρόσωπό του. Ο Τραγκαβέλ ύψωσε τούς ώμους του. Μόνο ό αρχιεπίσκοπος έμεινε άκίνητος.

— Κόρη μου, ρώτησε, τί περιείχε τό κιώτιο αυτό ;

— Τό χειρόγραφο με την αφήγησι της τρομερής εκείνης νύχτας, γραμμένο ολόκληρο από τό χέρι της μητέρας μου. Όλα τά καταχθόνια τεχνάσματα του καρδινάλιου αναφέρονται εκεί μέσα.

Ο Ρισελιέ έτριξε τά δόντια του.

— Περιείχει επίσης, έξακολούθησε ή Άνναίς, τρεις δικές σας έπιστολές που ή μητέρα μου τις φύλαγε με μεγάλη ευλάβεια, καθώς και αρκετές έπιστολές του μακαρίτου βασιλέως Έρρίκου Δ', από τις όποιες άποδεικνύεται πληρέστατα τό έγκλημα του καρδινάλιου. Ο μακαρίτης βασιλεύς ζητάει με τις έπιστολές του αυτές συγγνώμη από τη μητέρα μου, για τό μεγάλο κακό που της έκανε και παραχωρεί σε μένα τά ίδια δικαιώματα με τ' άλλα φυσικά παιδιά του, τούς δουκεις της Βανδώμης και τών Βουρβώνων. Αυτά είν' όλα...

— Χωρίς άλλο, έκανε ό καρδινάλιος ειρωνικά, ή δεσποινίς ντέ Λεσπάρ, ή όποία ώρκίστηκε να μη με μισή πειά, έχει φυλάξει τά έγγραφα αυτά σε σίγουρο μέρος.

— Ίδού τα ! ειπε ή Άνναίς.

— Και σηκώνοντας τον ίπποτικό μανδύα της, τράβηξε από τη ζώνη της ένα μικρό κιώτιο, τό όποίο άνοιξε άμέσως, αφήνοντας να χυθούν επάνω στο τραπέζι διάφορα έγγραφα. Έπειτα γύρισε προς τον αρχιεπίσκοπο και του ειπε:

— Τά έγγραφα αυτά είνε δικά σας, πατέρα μου. Μπορείτε να τά χρησιμοποιήσετε όπως θέλετε...

Ο καρδινάλιος κύτταξε ταραγμένος τό σωρό τών έγγραφων. Αν έτολμούσε θα ώρμούσε να τ' άρπάξη, γιατί ήξερε πολύ καλά ότι τά χαρτιά αυτά μπορούσαν να τον καταστρέψουν μιά μέρα.

Ο αρχιεπίσκοπος άπλωσε τό χέρι του, πήρε ένα από τά έγγραφα στην τύχη και τό ζύγωσε στη φλόγα του κεριού, ή όποία άρχισε να τό καίη...

Ο Τραγκαβέλ αναπήδησε άγρια κι' άπειλητικά, μά ό Μπλουί τον συγκράτησε πιάνοντάς τον από τό μπράτσο.

— Άφησε τον σύζυγο της πεθαμένης να κάνη ό,τι θέλει, του ειπε.

Ο Ρισελιέ παρακολουθούσε τη σκηνή αυτή άνυπόμονα, σχεδόν λαχανιάζοντας.

Ο αρχιεπίσκοπος πήρε και δεύτερο γράμμα, και τό έκαψε, όπως και τό πρώτο...

Ο αρχιεπίσκοπος πήρε και τρίτο, τέταρτο, πέμπτο...

Έτσι έκαψε όλα τά έγγραφα...

Επί δέκα λεπτά δέν άκουγότανε τίποτε άλλο από τό τρίξιμο τών περγαμηνών που καιγόntonταν και από τη βαθεία και άργή άναπνοή του καρδινάλιου Ρισελιέ.

— Είνε πειά άφωπλισμένη! ψιθύρισε με την πιό βαθεία άνακού-

Η Άνναίς ρίχτηκε στην άγκαλιά του.

φισι ό καρδινάλιος, όταν κήκε και ή τελευταία έπιστολή.
— 'Αφωπλισμένη ! φώναξε ό άρχιεπίσκοπος με μιá κραυγή που έκανε και αυτόν άκόμα τόν Τραγκαθέλ νά ριγήσει. Και τώρα που είνε άφωπλισμένη, τόλμησε νά θίξει την κόρη μου! Μιά στιγμή τρομερής σιωπής έπακολούθησε. 'Ο καρδινάλιος φαινόταν σαν νά τόν είχε συντριψει ή κραυγή του άδελφού του.
"Επειτα άνωρθώθηκε σιγά-σιγά και είπε τραυλίζοντας σχεδόν.

— Κύριοι και σεις, άδελφέ μου, και σεις, δεσποινίς, φανήκατε αυτήν την νύχτα έξαιρετικά μεγαλόψυχοι πρós έμένα. Δέν θά τό ξεχάσω!

— Πηγαίνετε ! του άπάντησε ό άρχιεπίσκοπος. Είθε έλεύθερος!

Αυτό ήταν τό τελευταίο χτύπημα. 'Ο άρχιεπίσκοπος χτυπούσε με την μεγαλοψυχία, όπως άλλοι χτυπούν με τό έγχειρίδιο.

'Ακούγοντας τά τελευταία λόγια του άδελφού του, ό καρδινάλιος έκανε ένα μορφασμό άνέκφραστης λύσσας, στάθηκε εύθυτηνής και έπειτα, ρίχνοντας σέ όλους ένα βλέμμα άυστηρό και σοβαρό, είπε:

— Καλή άντόμωσι, κύριοι!

— Διάβολε ! φώναξε ό Τραγκαθέλ. Τώρα θά στείλη πενήντα σωματοφύλακες νά μäs πετσοκόψουν.

Και θέλησε νά όρμήσει πρós τόν καρδινάλιο.

— Μή! έκανε έπιτακτικά ό Λουδοβίκος Ρισελιέ.

— Πώς ; ρώτησε ξαφνιασμένος ό Τραγκαθέλ. Μä σας λέω ότι...

— Κι' εγώ σας λέω ότι κανείς δέν θά έλθη νά μäs έπιτεθή...

'Ο άρχιεπίσκοπος είχε δίκη...

Τί νά σκέφθηκε τάχα ό καρδινάλιος; "Αγνωστο... Πάντως, μόλις συνάντησε την άκολουθία του που την είχε αφήσει στο Μαρσνουάρ, καθάλλησε τό άλογό του και πρós μεγάλην έκπληξι των σωματοφυλάκων του, άπόμεινε άκίνητος επί ένα τέταρτο τής ώρας. Φαινόταν άναποφάσιτος, σαν νά πάλευε πρós τόν ίδιο τόν έαυτό του...

"Επειτα προχώρησε άπότομα.

— Στρατόπεδο ! διέταξε.

Δυό ώρες δλόκληρες, ό άρχιεπίσκοπος, ή 'Ανναίς, ό Τραγκαθέλ και ό Μπλουί έμειναν στην έπαυλι τής δουκίσσης ντέ Σεβρέζ.

Τέλος ό Τραγκαθέλ είπε πρós τόν άρχιεπίσκοπο:

— Είχατε δίκη... Κανένας δέν ήρθε... Μä την πίστι μου, δέν θά τό πιστευα αυτό ποτέ...

— 'Ο άδελφός μου είνε ήττημένος! είπε ό Λουδοβίκος Ρισελιέ. Γελιότανε όμως.

.....

Οί τέσσερες ήρώές μας πέρασαν την νύχτα τους στη μικρή έπαυλι τής δουκίσσης ντέ Σεβρέζ και τό πρωί έφυγαν για τό Παρίσι, όπου έφθασαν, άφου έκαναν πολλούς σταθμούς. Στο ταξίδι αυτό τους συνώδευαν ό Ρασκάς κι' ό Κορινιάν, ό πρώτος έκουσίως κι' ό δεύτερος άναγκαστικώς.

"Ηταν πέντε ή ώρα τό άπόγευμα, όταν οί ταξιδιωτές μας άντίκρυσαν άπό μακρυσά τά κωδωνοστάσια τής γαλλικής πρωτεύουσας.

«Φτάσαμε κιόλας ! συλλογίστηκε ό Τραγκαθέλ. Μου φαίνεται ότι τό ταξίδι μας θάσπηξε μόλις μιá ώρα.

"Ηταν πολύ μελαγχολικός ό φτωχός όπλοδιδάσκαλος, γιατί ήξερε ότι στο Παρίσι θά χωριζόταν άπό την 'Ανναίδα, ή όποία είχε άναγγείλει ήδη ότι θ' άποσυρότανε στο 'Ανζού. Δέν είχε άλλωστε νά κάνη τίποτε στο Παρίσι... Είχε έγκαταλείψει πειά κάθε ιδέα έκδικήσεως έναντίον του καρδινάλιου.

— Κύριοι, είπε ό Λουδοβίκος Ρισελιέ καθώς έφθαναν στα πρόθυρα του Παρισιού, πριν χωριστούμε για πάντα, ίσως, φρονώ πως θά ήταν καλό νά συναντηθούμε μιá φορά άκόμα. Γι' αυτό

ή δεσποινίς ντέ Λεσπάρ σας παρακαλεί νά την τιμήσετε με μιá έπίσκεψη στο μέγαρό της τής όδου. Κουρτώ. Θά σας περιμένουμε εκεί κατά την προσεχή Πέμπτη, την ώρα του δείπνου.

"Ηταν Σάββατο κι' ό Τραγκαθέλ ύπελόγισε ότι του έμεναν πέντε μέρες άκόμα ως την ήμέρα του όριστικού χωρισμού. Ποιός ξέρει τί μπορούσε νά συμβή ως τότε...

'Ο Μπλουί δέχθηκε την πρόσκλησι για τόν έαυτό του και τόν φίλο του.

Κι' έπακολούθησε ό άποχωρισμός. 'Η 'Ανναίς κι' ό άρχιεπίσκοπος μπήκαν στο Παρίσι, άπό την κεντρική πύλη τής πόλεως, ενώ ό Τραγκαθέλ κι' ό Μπλουί άκολουθούμενοι άπό τόν Ρασκάς και τόν Κορινιάν άκολούθησαν τά τείχη τής πόλεως και μπήκαν άπό την πύλη τής Μονμάρτρης.

— Ρασκάς, είπε τότε ό Τραγκαθέλ, έρχεσαι μαζί μας.

— Ρασκάς, είπε τότε ό Τραγκαθέλ, έρχεσαι μαζί μας ; κάνη; "Αν ξαναγύριζε στον καρδινάλιο ή αν έπεφτε ποτέ στα χέρια του ήξερε ότι τόν περίμενε ή κρεμάλα.

— "Ας γίνη, κύριοι, ό,τι γίνη! είπε άποφασιστικά. "Ερχομαι μαζί σας !

— Και σύ, άδελφέ; ρώτησε κατόπιν ό Τραγκαθέλ τόν Κορινιάν.

'Ο πρώην καπουκίνος κούνησε τό κεφάλι του.

— Ξέρω που πρέπει νά πάω, είπε άπειλητικά.

Και στα μάτια του έλαμψε ένα βλέμμα μοχθηρό, τό όποιο ό Ρασκάς άντελήφθη άμέσως.

— Μιά λέξι άκόμα, κύριοι ξαναείπε ό Κορινιάν. Είμαι έλεύθερος ή αιχμάλωτός σας ;

— "Ελεύθερος ! του άποκρίθηκε ό Τραγκαθέλ. Είσαι κοράκι που φυλάγεται δύσκολα.

— 'Εν τοιαύτη περιπτώσει, είπε ό Κορινιάν, σας χαιρετώ...

Και άφου έκανε μιá μεταβολή, άπομακρύνθηκε τρέχοντας σχεδόν.

— Κύριοι, είπε τότε ό Ρασκάς, θά έχετε την καλωσύνη νά μου πητε που θά σας συναντήσω; Πρέπει τώρα νά σας αφήσω... Πρέπει νά παρακολουθήσω τόν άδελφό Κορινιάν για νά ιδώ που πηγαίνει και τί σκοπεύει νά κάνη...

'Ο Μπλουί του έδωσε την διεύθυνσι του μεγάρου του. "Αμέσως τότε ό Ρασκάς κέντρισε τό άλογό του κι' άπομακρύνθηκε για νά βρή τόν παληό του αντίζηλο στην κατασκοπεία που ήταν τώρα περιδότερο άπό κάθε άλλη φορά έχθρός του.

'Ο Τραγκαθέλ κι' ό κόμης ντέ Μπλουί προχώρησαν μέσα στο Παρίσι κι' έφθασαν στο σπίτι του δευτέρου, όπου έγιναν δεκτοί μ' ένθουσιώδεις κραυγές άπό τόν Μονταριόλ. "Όταν έκόπασε κάπως ή χαρά του λαμπρού πρεβότου, ό Μπλουί τόν ρώτησε.

— Και ό Πρασινάδας ;

— "Αλλοίμονο, κύριε κόμη... ψιθύρισε ό Μονταριόλ με φωνή άλλόκοτη.

—Τί; Μήπως πέθανε;

— "Επαθε κάτι χειρότερο... 'Ο φτωχός Πρασινάδας τρελλάθηκε. Πρδ όχτώ ήμερών βρίσκεται σέ κατάστασι τελείας παραφροσύνης...

— "Ω! είπε ό Μπλουί σκεπτικός. "Αν μετρούσα τις μπουκάλες του κρασιού που μου λείπουν θ' άνακάλυπτα την άφορμή τής τρέλλας αυτής.

— Μπουκάλες κρασιού ; φώναξε ό Μονταριόλ. Δέν ύπάρχει πειά ούτε μιá! 'Εγώ, ό όποιος έπινα δυό μπουκάλες την ήμέρα, όχτώ μέρες τώρα είμαι καταδικασμένος νά πίνω μόνο νεράκι (Άκολουθεί)

'Ο άρχιεπίσκοπος πήρε ένα άπό τά έγγραφα και τό ζύγωσε στην φλόγα του κεριού.

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

'Επειδή πολλοί άναγνώσται μας μäs παρεπονέθησαν διότι ήταν άναγκασμένοι νά καταστρέφουν τά τεύχη του περιοδικού άποκόπτοντες έβδομαδιαίως τό δελτίον των βιβλίων, τά όποι'α διανέμει τό «Μπουκέτο» κι' έπειδή τά παράπονά των είνε άπολύτως δικαιολογημένα, κατηργήσαμε τά δελτία αυτά.

Τοιουτρόπως ή εύκολία την όποιαν παρέχομεν εις τους άναγνώσταις μας είνε διπλή. Και τό περιοδικόν δέν θά καταστρέφουν, και τάς εκδόσεις μας θά προμηθεύονται έλεύθερα, χωρίς δελτία, διά τής καταβολής μόνον του άντιτίμου των.

Διά τά έργα τά όποία θά έκδίδωμεν μηνιαίως θά ειδοποιούμεν τους άναγνώσταις μας διά του περιοδικού.